

WESTERN INTERBELIC

COMOARA PIEILOR ROȘII
DE ALBERT BONNEAU

Mare roman de aventuri pentru tineret

ALBERT BONNEAU

COMOARA PIEILOR ROȘII

**Nr. 1
PLECAREA MISTERIOASĂ**

V.1.0

Editura EXCELSIOR

CAPITOLUL I

SPRE SUD SAU SPRE NORD!

— Ei bine! Nu! De o mie de ori nu, exclamă Antonin Roscos.

Dădu un pumn în masă și apucând cu amândouă mâinile o hartă ce se afla întinsă pe ea, o scutură cu violentă și repetă din nou:

— Nu! Nu! Și nu!

Împrejurul acestei mese se mai aflau trei tineri, unul la fel ca și Antonin Roscos era îmbrăcat într-un costum de cercetaș și se numea Luc Badoit și era parizian.

Un altul, cu privirea ageră, cu părul buclat purta un halat de mecanic. Și acesta era parizian, se numea Victor zis Totor, avea 15 ani și era mecanic.

În fine, al patrulea, forma un contrast frapant cu ceilalți trei bine făcut, de o statură potrivită, era îmbrăcat într-un costum elegant. Părul lui negru bine pieptănat cu o cărare în partea stângă dădea expresie sale, o fizionomie de o seriozitate puternică

Acest tânăr care putea să aibă cel mult 16 ani, era breton și se numea Jean-Paul Leonec, fiul unic al unui bogat industriaș.

Ridică mâna dreaptă pentru ai cere tăcere și totdeodată cu o voce liniștită, dar fermă zise:

— Dragul meu Antonin, fiecare își va da părerea pe rând! Avem în fața noastră un planisfer terestru.

Cu mâna dreaptă apucă un creion albastru și făcu mai multe puncte succesive în diverse locuri pe hartă, continuând:

— Iată America și Canada; după părerea mea, pe care Totor o aprobă, familia Lion și Comoara Indienilor se găsesc într-o parte oarecare a Canadei rămasă încă necercetată. Dar după părerea lui Antonin și a lui Luc Badoit, ei nu s-ar afla în Canada ci în mijlocul Africii și în special în acea regiune a Sudanului care se află la Sud de lacul Ciad și care este aproape neexplorată. Am interpretat documentul lui Celestin Lion în două ipoteze. Așa este?

— Da, zise Luc Badoit, așa este! Tu, dragul meu Leonec, traduci cuvântul „indigen” – prin indian noi îl traducem prin african. Tu și Totor, țineți morțiș pentru Canada, noi, Antonin și cu mine suntem pentru centrul Africii. Așa că afacerea e foarte

simplă, în loc să plecăm împreună, după cum ne-am înțeles la început, vom forma două echipe independente. Fiecare va pleca în direcția pe care o crede sigură, adică voi spre nord-vest, iar noi spre sud-sud-est. Și vom vedea până la sfârșit cine a avut dreptate.

— Un meci, mii de bombei exclamă Antonin Roscos.

— Un meci, repetă Dac Badoit cu ochii strălucitori de plăcere.

Totor se ridică dintr-un salt, aplaudă și strigă:

— Da, am găsit!... Un meci, un mare meci de aventuri!

Cât privește Jean-Paul Leonec, mereu calm, dar surâzător zise:

— Ei bine, fie! Un meci. Totor și cu mine vom forma echipa noastră și ne vom îndrepta spre America și Canada. Voi doi, Luc și Antonin, care sunteți cercetași vă veți îndrepta spre Africa. Așa că în modul acesta, am format două echipe care vor porni să scape familia Lion și să descopere marea Comoară a Indienilor și totdeodată să tranșeze chestiunea dacă doi cercetași singuri, sunt în stare să treacă prin, mari aventuri... Acceptați acest meci?

— Da, da! zise Luc.

— Și eu accept, exclamă, veselul Antonin.

Adunați împreună, cu toată rivalitatea lor cei patru tineri își strânsesă mâinile pe deasupra mesei.

Luc Badoit, ceru din nou cuvântul.

— Să ne înțelegem zise el; suntem liberi să plecăm folosind după cum vom crede de cuviință suma pusă la dispoziție de dl. Chantin, notarul familiei Lion?

— Perfect, răspunse Jean-Paul Leonec. Și noi la fel.

— Încă un lucru, zise Antonin. Toate mijloacele de locomoție posibile pot fi întrebuințate; dar nu am întrebat încă cum se conduce un avion nici noi și nici ceilalți. Eu, mai pot conduce un automobil, Luc de asemenea.

Totor îl întrerupse râzând ironic:

— Ha! Ha! Vrei să mergi până în Canada, paste ocean cu rabla ta de 40 c.p... Ha! Ha!

Jean Paul lovi cu autoritate în masă și zise:

— Prieteni, ori ce discuție e inutilă, deoarece vom face un meci care ne va duce prin toată lumea. Știm cu toți să conducem de bine de rău un automobil, dar cum meciul nostru nu suferă, de rigorile vreunui regulament fiecare e liber să utilizeze ce mijloace de locomoție va crede. Singura restricție, la care trebuie să ne supunem e cea următoare...

Făcu o pauză și continuă:

— După cum știți dl. Chantin, notarul, ne-a pus la dispoziție 500.000 franci, lăsați de Celestin Lion, șeful familiei spre eliberarea cărora vom lucra și proprietarul imensei Comori a Indienilor în căutarea căreia voim să pornim. Ei bine, vom împărți această sumă în două părți egale, una pentru fiecare echipă. Și vom jura că sub nici un motiv să nu o mărim. Eu, nu voi cere nici un ban de la tatăl meu. E destul că mi-a permis să plec în această aventură și că l-a înduplecat pe tatăl lui Totor ca să-i dea voie să mă însoțească. Voi, Luc și Antonin, mulțumiți-va că ați obținut mulțumită, intervenției d-lui Chantin, autorizația părinților voștri. În modul acesta, cu aceleași mijloace financiare vom pleca spre marea aventură. Numai mulțumită inteligenței, prudenței, curajului și economiei, pe cari le vom adăuga bugetului nostru, vom căpăta unii sau alții, șanse personale pentru ea să câștigăm meciul. Toate acestea cred că le-ați înțeles?

— S-a-nțeles, pronunțară toți în cor.

— Cât privește ținta e dublă, zise Roscos. Să regăsim și să scăpăm familia Lion, să regăsim și să întrebuițăm după prescripțiile testamentului marea Comoară a Indienilor. Meciul va fi câștigat de echipa care va reuși să îndeplinească amândouă însărcinările.

Atunci Badoit zise liniștit:

— Și dacă în viitorul mai mult sau mai puțin îndepărtat, lucrurile se vor petrece de asemenea natură, încât o echipă, de exemplu, va descoperi Comoara și cealaltă echipă descoperă și eliberează familia Lion, cine va câștiga meciul?

Leonec răspunse:

— În cazul acesta vom împărți comoara în două și fiecare echipă va avea o parte.

— E bine, zise Badoit.

— Se aprobă, repetă Antonin.

— S-a făcut, exclamă șt Victor Raquet.

— Ei bine dragi prieteni, începând din acest moment zise Paul Leonec suntem liberi să facem ce credem de cuviință. Luc și Antonin formați-vă echipa; eu și cu Victor o voi constitui pe a mea. Țin să vă repet că sunt ferm convinși că Comoara se află, în Canada și că voi părăsi Franța cu Totor și cu încă câțiva prieteni, pe la sfârșitul săptămânii.

— Ei bine, nici noi nu vom zăbovi mult, zise Roscos.

După înțelegerea luată își strânsură mâinile, își urară drum bun „la revedere” iar Luc și Antonia luându-și pălăriile lor de

cercetași ieșiră din odaie, conduși până la poarta exterioară a apartamentului de Leonec.

Soarta era decisă!

Un meci extraordinar era angajat între doi cercetași francezi și doi tineri neadaptați scutismului.

Care din cele două echipe v-a câștiga?

Și pe de altă parte în urma căror evenimente se va produce lucrul acesta?

La prima întrebare, numai sfârșitul meciului va putea răspunde.

Dar la a doua întrebare, va răspunde în curând, descrierea necesară și de altfel pasionantă, oarecum dramatică a anumitor fapte petrecute într-o misterioasă parte a lumii.

CAPITOLUL II

O PLECARE ÎN TROMBA

După ce, cei doi cercetași Plecase. Jean Paul Leonec intră în camera sa, unde Victor Raquet îl aștepta și imediat îl întrebă:

— Jeane, crezi vreun cuvânt din cele spuse de șmecherii de Luc și Anonim Roscos vorbește mult și țipă în gura mare, dar nu spune decât ceia ce îi convine. Cât privește Luc, dacă nu mi-ar fi un prieten sigur, ași zice că e un palavragiu.

— Nu, dragă, fi liniștit zise Jean Paul; dar deoarece am angajat un meci, e ce la sine înțeles că Luc și Antonin să-și ascundă planurile lor, pentru a avea mai multe șanse de câștig.

— Ascultă, voi să-ți spun părerea mea despre ei... ei bine Luc și Antonin sunt de părerea noastră, ei se vor face că pleacă spre Africa și apoi la primul colț de stradă, hop... drept spre America. Nu ești și tu de părerea aceasta î

— Ba da, zise Jean Paul grav. La șmecherie, le vom răspunde prin șmecherie. Ascultă, planul meu: de vreo doua luni se află lângă Brest un aerodrom civil. Am văzut pe el niște aeroplane ultra-moderne! Vom cumpăra unul și vom zbura până în Canada prin Tera-Nowa. De aici la Brest vom lua rapidul. Drumurile sunt cam proaste și în automobil nu vom putea merge mea repede.

— Pe când plecarea! întrebă Totor.

— Mâine dimineața.

— Dar de ce nu chiar astă seară?

— Nu, trebuie să știm mai întâi ce vor să facă Luc și Antonin.

— E adevărat, ai dreptate.

— Atunci în timp ce eu voi pregăti totul, tu șterge-o după ei, vezi de fi bun detectiv. Ești aproape de înălțimea mea, așa că dezbracă-te repede de combinezonul tău și îmbracă unul din costumele mele.

În cinci minute fără ca sa fi pronunțat vreun cuvânt, Totor îmbrăcase un costum maro care nu-i venea rău și în loc de cascheta sa, își puse o pălărie în ton cu costumul.

— Mă car, zise el. Iau un automobil și vot fi la domiciliul lui Badoit, înaintea sa, căci fără nici o îndoială că au luat metroul.

— E în regulă, aprobă Jean Paul Leonec.

În tot timpul acelei zile Luc Badoit și Antonin Roscos se îndeletniciră cu diverse lucrări, necesare planului lor.

Nu își dădură nici un moment seama, tot timpul Totor îi urmărea, că nu îi pierdea nici o clipă din ochi, și de mai multe ori auzi chiar și câteva cuvinte din conversația lor.

Când ziua fu terminată și se făcu întuneric, Victor Raquet constată că Lac Badoit se separase de Antonin Roscos în pragul casei sale,

— Bine, zise Totor, iată-mă lămurit; nu vor pleca decât mâine dimineață cu automobilul pe care l-au închiriat, prin Versailles... Ah! Șmecherii. Pariez că și ei se îndreaptă spre Canada! Africa, Ha!... Aiureli, baliverne! Dar cu Totor lucrurile astea nu se prind! Sper că Jean va fi mulțumit.

Așa că Victor Raquet alergă spre Paul Leonec.

Când ajunse era târziu. Îl găsi pe Leonec singur, deoarece părinții lui erau plecați la țară.

După ce, cei doi tineri mâncară, în biblioteca lui Leonec, urmă o conversație misterioasă între cei doi prieteni, care se prelungi până târziu noaptea

În noaptea aceea i se permise lui Totor ca să doarmă, la prietenul său. Așa dar la orele patru dimineața un deșteptător puternic trezi din somn pe cei doi tineri.

În câteva minute fu gata: Jean Paul se îmbracă într-un costum de turist, iar Victor în halatul său de mecanic.

Se servise așa de bine de ochii și urechile sale, încât Luc Badoit și Antonin Roscos nu puteau scăpa, decât numai, dacă ți-au fi schimbat peste noapte planul.

— Totor îi zise Paul Leonec, prietenului său, nu uita că, principalul pentru noi e să știu ce direcție vor lua Luc și Antonin după ce vor părăsi Parisul. Eu voi lua rapidul de Brest. În timp cât te voi aștepta acolo, voi pregăti aeroplanul și vom aranja angajarea unui mecanic-pilot care ne va duce până în Quebec. Așa că imediat după ce vei constata direcția luata de ei, îți vei cumpăra o motocicletă, și mă vei ajunge la Brest.

După ce îi strânse mâna lui Paul Leonec, inteligentul nostru Victor Raquet intră în cea mai apropiată stați de metro și nu mai reapăru decât la stația Versailles.

Acolo, dintr-o aruncătură de ochi, el cercetă cu atenție împrejurimile, și nezăbind pe nimeni, se rezemă cu spatele de o gheretă.

— Atenție! își zise el. Să mă așez în așa fel încât, atunci, când automobilul lor va trece nici Luc nici Antonin să nu mă poată vedea... Automobilul nu se va opri, totuși va trebui să-mi încerc norocul.

Și repeta mereu, cuvintele acestea...

— Atenție, dragul meu Totor, atenție!

Mecanicul nostru nu avu mult de așteptat. Zece minute mai târziu, văzu apărând ceea ce aștepta. Un automobil superb, cu sașiu alungit, construit special pentru curse și numai cu două locuri.

La volan se afla Luc Badoit, iar lângă el se afla Antonin Roscos.

În realitate Luc era un șofer de prima clasă. Totor bănuia el ceva, totuși nu era sigur, așa că nu fu prea mirat, văzând cu câtă îndemânare și cu câtă siguranță cercetașul își conducea mașina.

De abia trecuse bariera orașului, că mașina își mări viteza.

Dar Victor fu și el iute! Se aplecă repede, făcu doi trei pași repezi și se afla în spatele mașinei.

Sări în așa fel încât: își puse picioarele pe resortul superior din spate, iar cu mâinile se agăță de o bară ce era fixată pe caroseria mașinei.

Crezând că e o glumă., un angajat al gării începu să râdă. Dar Totor, foarte nepăsător, se instalează, mai comod. Și fiind sigur că nu va cădea și că nu va fi smuls de zguduiele mașinei, eroul nostru, se lăsa dus de mașină, care tot luase între timp în viteză.

După ce trecuse de Versailles, Totor recunoscă că mașina nu se îndreaptă spre Sud ci o ia spre vest.

— Drace, își zise el, aveam deci dreptate să-i bănuiesc. Dacă Luc și Antonin ar fi vrut să plece spre Africa, ar fi trebuit să o ia pe drumul Marsiliei. În timp ce, în direcția pe care au luat-o, îi duce drept spre Brest, sau spre un port de pe canalul Mânecii, sau al Oceanului. Sunt sigur, că prin ajutorul unei bărci-automobil se poate ajunge foarte ușor la Liverpool și de acolo, să te îndrepti spre

Quebec pe bordul unui transatlantic englez. Acesta să fie planul lor? În cazul acesta mă voi lăsa dus până la capăt și nu voi mai avea nevoie să-mi cumpăr motocicletă.

Totor avu nevoie de tot curajul său, ca să rezista prafului, zguduirilor și poziției incomode în care se afla.

Din când în când repeta, ca să-și dea curaj:

— Voi rezista! Voi rezista! Trebuie să rezist.

Și rezistă bravul mecanic. Rezistă până la Brest. Ba, chiar în cursul drumului se petrecu un incident extraordinar; o luptă involuntară, neașteptată între trenul rapid și direct în care călătorea Paul Leonec și automobilul pilotat de Luc Badoit.

Deodată, șoseaua se află barată de două camioane care din cauza unei manevre greșite se ciocnise; deja un convoi mare de

automobile erau blocate; la stânga șoselei, terenul era acoperit de o pădure deasă, dar la dreapta se afla o câmpie arată.

Aceasta câmpie se întindea pe o distanță de un kilometru, între șosea și calea ferată.

La vederea obstacolului Luc Badoit ezită dar Antonin Roscos mai prompt și mai îndrăzneț exclamă:

— Da-i drumul în câmp, dacă vom trebui să așteptăm ca drumul să fie liber vom trebui să stăm ore întregi.

— Ai dreptate! zise Luc Badoit.

Și accelerând trecu de pe șoseaua asfaltată pe câmpul arat. Șanțul pe care trebuia să-l treacă era din fericire puțin adânc, așa că pentru puternica mașină nu fu decât un joc. Și spre marea uimire a celorlalți automobiliști care se aflau pe șosea, automobilul lor o luă peste câmp.

Chiar în același moment, cu un zgomot asurzitor, văzu apărând la orizont o locomotivă formidabilă la care se afla atașate numai cinci vagoane.

Avu intuiția că, trebuia să fie trenul în care călătorea Jean-Paul Leonec și se bucură la gândul că prietenul lui va ajunge înaintea lor la Brest,

Când după vreo câteva sute de metri, automobilul o luă din nou pe șosetă, trenul nu se mai zărea.

În modul acesta, meciul celor doi cercetași împotriva rivalilor lor sau dacă vreți mai bine meciul Luc Badoit și Antonin Roscos împotriva lui Jean Paul Leonec și Victor Raquet era început.

Care din cele două echipe va ajunge prima la Brest?

Cum vor fi formate atât una cât și cealaltă?

Câte persoane vor cuprinde în afară de cei patru băieți pe care îi cunoaștem!

În fine, prin ce mijloace Luc Badoit și Antonin Roscos, aveau de gând să ajungă și ei în Canada, în timp ce Jean Leonec și Victor Raquet își alegea deja mijlocul lor de locomotie.

În fine, care va fi urmarea acestei formidabile întreceri?

O veți afla în curând!

Pentru moment, să ne transportăm până în una din regiunile necunoscute ale Canadei sălbatece și să asistăm la o înlănțuire de fapte care vă vor face să înțelegeți de ce și cum se explică, faptul că patru tineri francezi aveau drept țintă, eliberarea unei familii făcută prizonieră și descoperirea marelui Comori a Indienilor.

Să revenim deci înapoi cu câteva luni și să ne transportăm prin spațiu, până în America de Nord, urmărind în destinul ei

tragic o anumită caravană.

CAPITOLUL III

CARAVANA URMĂRITĂ

Câteva zile după topirea zăpezilor, în Canada sălbatecă, la o sută de kilometri de lacul Caribou, în provincia Athabaska, o caravană înainta.

Curioasă caravană!

Ea nu era compusă decât dintr-o singură căruță, trasă de doi cai foarte obosiți.

Înainte mergeau doi oameni, îmbrăcați în costume de *trapperi*, (cercetători de savane) înarmați cu puști, revolve și cu *tomahawkuri* – securi indiene.

Unul din ei, trebuia, să fie conducătorul expediției, avea o barbă albă și o privire impunătoare.

Celălalt, mult mai tânăr, părea a fi un cowboy fără cal.

În spatele căruței păseau agale alți doi oameni. Uitându-te mai bine la ei, ai fi rămas perplex. Erau indieni sau sud-americieni? Un lucru era însă sigur, nu erau nici canadieni și nici americani din Nord.

Totuși dacă te uitai mai cu atenție la ei, obrazul unuia, avea trăsăturile caracteristice ale unui indian din tribul Cree.

Cât privește celălalt, tot atât de slab și de bronzat, trebuia să fie un italian sau un spaniol.

Căruța, montată pe patru roți de lemn pline, scârțâia groaznic. Era acoperită cu a pânză groasă, întinsă, pe cercuri invizibile. În față și înapoi cele două bucăți ale pânzei erau închise cu îngrijire.

Cât privește drumul pe care-l urmărea această mică caravană, era mai curând o pistă făcută! De capriciul naturii, decât trasată de mâna omului.

Imaginați-vă în coasta unei coline o creastă stâncoasă, undulând când spre creștet, când spre vale, și care prin unele locuri era tocmai atât de largă, cât să poată; trece căruța.

Caii erau, niște animale de munte, obișnuiți cu oboseala; la o trecere mai grea, instinctul lor era suficient pentru a menține căruța pe drumul bun, fără ca să fie nevoie de intervenția cuiva.

În spatele caravanei, soarele se pregătea să dispară când deodată omul cu barba albă întoarse puțin capul spre tovarășul său și pronunța, într-o franceza curată:

— Jack Flanders, prietene; fă o mică recunoaștere înainte și

vezi dacă după cotul colinei nu vom găsi un loc unde să ne facem tabăra. Cu toate că suntem urmăriți de acei blestemați Chipaws, trebuie totuși să ne oprim; vreau să las caii să se odihnească.

— *All right!* zise Flanders, care imediat porni în cercetare.

După câteva minute, dispăru după cotul colinei. Între timp, tovarășul său, lăsă să treacă înaintea lui căruța și chemă pe nume pe cei doi oameni din urmă.

— Hei! Vesuvio! Zandum. Nu ați văzut nimic?

Unul din ei, care purta la sigur numele de Vesuvio, răspunse într-o franceză cu un pronunțat accent italian.

— No, patron, n-am văzut nimic. Nici unul din acei demoni de Chipaws nu a îndrăznit să-și arate măcar vârful urechii; și cu toate acestea sunt pe aici!

Și cu un gest, întorcându-se puțin, îmbrățișa tot orizontul.

— Și tu, Zandum, ce crezi întrebă omul cu barbă albă.

Atunci într-o limbă obișnuită prin meleagurile acelea, care era idiomul obișnuit al indienilor Cree, Zandum răspunse

— Stăpâne, sunt aici!... Dacă ochii mei nu-i poate vedea, nările mele îi simte... Ar fi bine să veghem noaptea aceasta.

— Vom veghea! zise acela care era numit patron sau stăpân. Vom veghea până ce vom muri, dacă va fi nevoie... Dar sper că moartea aceasta nu va veni până ce, nu-mi voi salva nepoții, odată ce odinioară se află într-o ascunzătoare de negăsit.

— Să sperăm, zise italianul și pielea-roșie, fiecare în limba lui.

Cine era deci acel bătrân voinic, stăpânul unei caravane atât de mici, și din cauza căreia, sub fruntea lui încruntată, se zbăteau cele mai negre presimțiri?

Cum se făcea, că se afla în tovărășia unui indian, a unui italian și a unui canadian din Sud, în acel pustiu care se întinde între lacul Caribou și malul Băii Houston?

Era francez și se numea Celestin Dion.

Cât privește cauzele, pentru care se afla se afla în acea regiune, a Canadei sălbatec nu veți întârzia să le aflați.

E de ajuns pentru moment să văi spun că el împreună cu caravana lui se aflau, într-o mare primejdie, prin faptul că erau urmăriți pas cu pas de un trib de indieni Chipaws, cei mai feroci și cei mai sălbateci piei-roșii, care au mai rămas din această rasă aproape complet distrusă.

Liniștit de paza lui Vesuvio și a lui Zandum, Lion se grăbi să-și ocupe postul său, în fața cailor. În trecere dădu o palmă prietenească pe crupa calului.

Dar imediat, putu să constate că atelajul nu ar putea trece exilul colinei. Pe unde cu câteva minute mai înainte dispăruse Jack Flanders.

Intr-adevăr în urma unei prăbușiri drumul era barat pe trei sferturi din lungimea lui de mai multe bucăți enorme die stâncă.

Din cauza aceasta, căruța nu mai putea trece deoarece spațiul rămas liber, se termina la marginea unei prăpăstii adânci, de vreo câteva sute de metri.

— Drace, iată un incident care ne va întârzia iarăși dar ceea ce e mai grav, mormăii el în barbă, e faptul că vom trebui să muncim toți trei ca să căutam drumul. Din fericire micul meu Pierre ne putea ne înlocuiască câteva minute.

Cu o vorbă prietenească, opri caii, apoi cu o voce mai puternică strigă.

— Lucia rămâi în căruță și tu Pierre, ia-ți carabina și vino jos.

O voce tânără și fermă răspunse:

— Da, bunicu-le.

Un minut mai târziu pânza se ridică, în spatele căruței și apăra un tânăr voinic de vreo 14 ani, îmbrăcat în uniforma cercetașilor francezi. Era în capul gol, cu părul blond, crescut mare, ondulat și ciufulit. Obrazul tăbăcit de intemperii, slăbuț oarecum și de oboseală, prezenta totuși un aspect de energie și de curaj; ceea ce îl făcea să devie de la prima privire foarte simpatic, oricui l-ar fi privit.

Sări imediat jos și alergă, spre Celestin Lion.

— Treci în spate și trimite-mi îneca pe Vesuvio și pe Zandum. Băiatul se strecură între zidul stâncos și căruță. Câteva minute mai târziu indianul și italianul sosiră, lângă căruță.

Aceștia înțeleseră imediat situația, își puseră puștile bandulieră și unindu-și toți trei eforturile începură să elibereze drumul.

După zece minute bune de muncă și de eforturi, bucățile de stâncă care barau drumul, fura împinse până la marginea drumului, și de acolo rostogolite în prăpastie.

În momentul când terminau această treabă apăru și Jack Flanders.

— Ei bine Jack! zise Lion. Ce ai descoperit?

— La jumătate milă de aici, se află un vechi crater stins, apă, copaci...

— Tot ce ne trebuie, pronunță Lion. Dar poziția este bună ca să ne putem apăra?

Jack Flanders, ridică nepăsător din umeri și zise:

— *Puah!* Cu acești coyoti de Chipaws, orice poziție este periculoasă dar sper că acolo vom fi oarecum mai apărați ca aici.

— Ei bine, să mergem!...

De abia terminase de pronunțat cuvintele acestea, când un strigăt și o împușcătură răsună în același timp.

— Carabina lui Pierre, strigă Jack!

Și înainte ca Lion să fi făcut vreo mișcare canadianul se repezi între căruță și munte, cu pușca în mână, gata de a trage.

Se aștepta ca să zărească haită întreagă de indieni, dar nu văzu decât pe Pierre și care mai ținea la ochii carabina de care se servise adineaori.

— Hei, Pierre, în cine ai tras? întrebă Jack.

Băiatul răspunse:

— Acolo, după brazii aceia se afla un Chipaws. Se pregătea să tragă în mine, dar l-am văzut la timp și glonțul meu ia sfârșit pușca în mână. Din cauza aceasta nu m-am adăpostit.

— Ai făcut rău, exclamă Jack. Ar fi putut apărea alt indian!

Zicând aceasta, cu un gest prietenesc îl trase pe băiat, în dosul unei stânci.

De abia atunci apărură Celestin Lion și indianul Zandum.

— Pierre, zise Lion, urcă-te în căruța și liniștește-o pe Lucia, care trebuie să fie neliniștită. Vom continua drumul. Acest Chipaws dezarmat nu se vai arăta. E inutil să-l urmărim nu îl vom putea ajunge și riscăm să, cădem într-o cursă. Să ajungem mai curând la locul taberei, unde ne vom instala pentru noapte.

Aceste ordine fure imediat executate și porniră imediat în mers.

Nu fu greu italianului care de data aceasta se afla în față să găsească locul denumit de Flanders: un crater stins, apă și copaci.

Într-adevăr, colina se lărgea, în așa fel, încât forma un fel de platou scobit chiar în creștetul colinei.

Pe coasta interioară a acestei scobituri, în partea nodului, trei brazi înalți se înălțau. La rădăcina lor, un izvor cu apă limpede se furișă printre pietre.

Când căruța ajunse în apropierea celor trei brazi Celestin Lion îmbrățișă poziția cu o aruncătură de ochi.

— E locul bun, zise el. Vom aranja căruța între cei trei copaci. Deasupra căruței vom instala o platformă doborând capetele celor trei copaci, iar pe această platformă o singură santinelă va fi de ajuns ca să ne păzească pe toți. Îi cunosc pe Chipaws. Nu se vor aventura decât atunci când vor crede că ne pot ataca

neobservați. Ori pe acest perete al platoului nu se află nici o asperitate, după care să se poată ascunde. Pe de altă parte craterul e foarte mare, iar marginea, sa superioară este destul de îndepărtată de acești trei copaci pentru ca să nu se afle în tirul puștilor cu care Chipawii sunt înarmați. Pentru a putea trage asupra noastră cu eficacitate, ar trebui să treacă această margine și să înainteze pe panta craterului. Ori carabinele noastre moderne, au o tragere mai lungă decât a lor. Așa că locul e bun.

Dar cu toate avantajele pe care i le oferea acest loc, știa ce curse infernale erau în stare acei indieni să imagineze. Știa că Chipaws nu renunță niciodată la o pradă care o crede posibil de cucerit.

Ori, nu numai căruța, caii și armele micei caravane, puteau excita până la paroxism, rapiditatea indienilor, aceștia mai aveau și un alt motiv, pentru care se încăpățâneau să urmărească caravana.

Care era acest motiv?

Și pe acesta nu veți întârzia să-l cunoașteți...

CAPITOLUL IV

CHIPAVII

Dar mai e un mister în această caravană, care călătorea în regiunea cea mai periculoasă din Canada; chiar în interiorul căruței.

Cine era Lucia al cărui nume fusese pronunțat de două ori? Și lângă care tânărul se închise iarăși după incidentul cu indianul.

Lucrul acesta îl veți ști imediat.

Căruța fu trasă în triunghiul defensiv format de cei trei brazi.

Celestin Lion, cu carabina în mână, privea când de partea izvorului, când de partea brazilor, mergând chiar în cerc, pentru a avea sub ochi, și în mod succesiv, toate punctele platoului pe care se aflau.

Jack, Vesuvio și Zandum, înarmați cu toporașe se suiră în cei trei brazi,

Când ajunseră la trei, metri deasupra căruței, atacară trunchiurile drepte ale copacilor, decapitară cei trei copaci și doborâră cele trei coroane, astfel tăiate. Doborâte în interiorul triunghiului și susținute de crăcile interioare ele formau un acoperiș natural.

Desigur, că acest acoperiș nu ar fi putut susține o greutate mai considerabilă, dar cu ajutorul câtorva crăci, improviza un planșeu care era susținut în mod solid chiar de coroanele copacilor doborâți în interior, și care se încrucișau între ele.

În modul acesta obținură platforma de gardă, a cărui idee o avuse Celestin Lion. În acel aș timp, această platformă constituia un acoperiș gros, unde în caz de ploaie cănită ar fi fost la adăpost.

Dat fiind că izvorul țâșnea chiar între roatele căruței, se aflau în siguranță chiar dacă indienilor le-ar fi dat prin cap să-i asedieze.

— Proviziile nu ne lipsesc, zise Celestin Lion. Dacă indienii au așa ceva de gând, putem să rezistăm mult, destul de mult, ca între timp să se descurajeze, cu atât mai mult cu cât nu o să-i lăsăm deloc în pace. Dacă e război, ne von bate!...

Termina tocmai acest monolog, când Jack Flanders și Vesuvio, coborâră de pe platformă.

Canadianul zise:

— Stăpâne, totul e în regulă! Zandum a rămas sus, pentru primul rond de veghe. Va mânca după noi.

— Bine, pregătiți masa, ordonă el. Dar fiți cu ochii în patru căci de data aceasta indienii se va strânge în jurul nostru.

Și strigă imediat:

— Pierre, Lucia!

Fără îndoială cei doi tineri auzise, căci imediat pânza căruței fu ridicată. Pierre sări jos, urmat imediat de o tânără care-i semăna perfect, cu părul blond ondulat și cu ochii albaștri.

Fata era îmbrăcată cu o bluză de lână și cu un jupon de stofă. Cu picioarele goale, ea nu avea altă încălțăminte, decât niște mocasini indieni.

— Copii mei, zise Lion, nu vă îndepărtați. Vă este interzis să vă suiți pe marginea craterului.

— Bunicule, zise Lucia, crezi oare căi Chipawii, ne-au urmărit până aici?

— Fără nici o îndoială, răspunse bătrânul, de altfel ați face bine să aveți carabinele la îndemână. Du-te de le ia Pierre!

Băiatul sări în căruță și reapăru imediat, cu două carabine din care una fu luată de Lucia, iar cealaltă o păstră el.

Ea și fratele său își suspendară carabinele de umăr și cu nepăsarea, caracteristică vârstei lor, începu să înconjoare căruța să meargă din copac în copac și să umble peste tot.

În acest timp, caii fură deshămați, legați de un copac fiecare unde începură să pasca iarba nouă din jurul lor.

Flanders și Vesuvio construiseră o vatră cu ajutorul a trei pietre aproape pătrate. Pe această vatră, o căldare conținea apă și o bucată de vânat. Cu ajutorul sării și a piperului necesar, trebuia să formeze o supă rudimentară, dar reconfortantă.

Pe măsură ce lemnul se transforma în jeratic, Vesuvio trăgea spre el, o parte și frigea bucăți de carne de cerb. Această bucătărie emana, un miros foarte excitant pentru apetit. E adevărat că nu se mai mâncase din zori și că drumul le făcuse foame la toți.

Celestin Lion, ședea la o parte și se gândea profund. Era foarte preocupat de cursa pe care Chipawii se pregăteau să o pregătească pentru la noapte.

Se îndepărtă de lagăr pe creasta craterului, pentru ași da seama dacă Chipawii se aflau prin apropiere.

Această recunoaștere un era lipsită de primejdii.

Într-adevăr, dincolo de creastă, indienii ar fi putut sta foarte bine ascunși, în spatele stâncilor, care nu lipseau și gata să

tragă, când vreo față-palidă, cum denuceau ei pe albi, și-ar fi făcut apariția.

Dar Celestin Lion, cunoștea la perfecție toate obiceiurile de război ale indienilor. Pe de altă parte nu ignora faptul că Chipawii erau trăgători proști: rareori, atingeau ținta din prima împușcătură, nu ajungeau la un tir eficace, decât după un oarecare moment de tatonări.

Din cauza aceasta, războinicii acestui trib sălbatec, preferă a ataca numai noaptea, atunci când au ocazia să tragă în inamicul atacat prin surprindere.

Când crezu, că se află destul de aproape de creastă, pentru ca un glonte să-l poată atinge, încetă să mai stea în picioare. Întins pe solul stâncos, aproape neted, nu înainta decât târându-se ca o reptilă.

Cum carabina îl încurca, o puse în bandulieră pe umăr, dar apucă în mână un revolver mare.

Timp de un sfert de oră, continuă să înainteze în modul acesta, având drept scut o bucată de stâncă a cărei siluetă întunecată, ce se profila în noapte.

În realitate, claritatea crepusculului era prea puțin micșorată din cauza atmosferei limpezi, a milioanei de stele care străluceau și a lunii care răsărise în toată splendoarea ei.

Nu se auzea, alt zgomot, decât cel al izvorului, și din când în când un ușor clinchenit produs de lucrul celor doi bucătari.

De departe venea lătratul ascutit al lupilor canadieni care se mimase coyoti.

Cât privește Chipawii, dacă se găseau pe undeva erau pe picior de război și în consecință erau tăcuți ca moartea.

Fără nici o dificultate, Celestin ajunsese lângă obiectivul ales. Se ridică încet și aplecând puțin capul scrută spațiul.

În acea parte colina cobora în pantă dulce până la marea câmpie Canadiană care se întindea spre extremul nord. Buchete de copaci formau din loc în loc, pete întunecate. Nu se vedea nici un om, nu se auzea nud un zgomot, care să trădeze, prezența vrunei persoane.

— Să sperăm că noaptea aceasta, vom fi lăsați în pace. Se poate să fie de partea cealaltă, e adevărat, dar mă mir, că nu au trimis încă nici un cercetaș. De altfel voi fi imediat sigur de lucrul acesta. Nici un chipaws nu ar rezista tentației de a trimite un glonte sau o săgeată, dacă m-ar vedea la o distanță apropiată.

Cu o mișcare care ar fi fost luată de alții drept îndrăzneală dar care nu era decât un act individual de curaj, Celestin Lion făcu un

pas la dreapta și ramase descoperit.

Astfel așezat pe creastă, era vizibil la mai mulți kilometri distanță pentru orice om care s-ar fi aflat în câmpie.

Ori, un Chipaw, dacă era vreunul prin apropiere, nu putea să se ție ascuns... Și acest Chipaw exista, el se trăda imediat, precum prevăzuse inteligentul bătrân.

O șuierătură brăzda tăcerea și o săgeată trecu la câțiva centimetri de umărul stâng al lui Lion.

Cu o mișcare calmă, dar calculată, acesta se adăposti după o stâncă, și ca sprâncenele încruntate, murmură:

— Sunt totuși aici demonii! Fără nici o îndoială. Pe grupe mai mult sau mai puțin numeroase ocupă toate boschetele de partea aceia și sunt sigur că se află pe toată circumferința craterului. Vor îndrăzni, oare să dea asaltul în timpul nopții? Atâta vreme cât noaptea era luminată de lună nu vor îndrăzni, dar dacă luna se acoperă vor risca la sigur, încrezători în numărul lor. Ei sunt peste o sută, și noi numai șase numărând și pe cei doi copii.

Se gândi un moment, apoi murmură din nou:

— Că acel piele-roșie s-a servit de arc, nu însemna să nu are pușcă; dimpotrivă, a vrut să mă suprimă fără zgomot!... Ah! Afurisiți indienii...

Și cu un pas rapid Lion coborî până la lagăr.

Ajuns lângă copaci, se urcă pe platformă, cu o ușurință, care nu te-ai fi așteptat la vârsta lui. Lion urcă din cracă în cracă, până în punctul unde brazii decapitați contribuiau să formeze platforma.

Acolo, indianul Cree așezat cu picioarele încolăcite sub el, cu carabina la îndemână, aștepta liniștit.

La sosirea stăpânului său, rămase nemișcat ca o statuie de bronz. Lion se așază lângă el și cu o voce joasă îl puse în curent cu cele descoperite de el.

Indianul înălță din cap și răspunse;

— Marele Spirit iubește pe copii. Din cauza lor, poate ne protejează!... Cât privește modul cum ne vom proteja noi căruța și cuferele de fier, Cuferele Sacre care le vrea ei... Din ziua de când a aflat că ești în posesia cuferelor de fier, Cuferele Sacre care conțin comoara sfântă a strămoșilor mei, mari Cree din Canada, pierderea noastră a devenit inevitabilă... Zile întregi de drum ne despart de baia Hudson. Fortul din lacul Caribou, răvășit de epidemie, nu conține decât câțiva bolnavi fără ofițeri care nu ar fi putut să ne dea nici un ajutor. Deci, marșul spre Baia Hudson se impunea; chiar eu te-am sfătuit... Dar zile și nopți de

mers, cu tot tribul Chipaws, pe urmele noastre, acești Chipawi comandați de Kary-Kary, cel mai teribil războinic, din aceasta rasă blestemată!... Nu stăpâne! Fără ajutorul Marelui Spirit, nu vom putea ajunge pe malul lui Hudson...

Atunci cu un gest iute, Celestin Lion apucă un braț al indianului și pronunță cu o voce surdă, dar autoritară:

— Tu însă trebuie să ajungi... Ascultă-mă bine, Zandum! Îți voi da imediat un tub de aramă, mă înțelegi? Un tub de aramă. Dacă D-zeu vrea ca eu și copii mei, Jack Flanders și Vesuvio să cădem în luptă cel puțin ceilalți doi copii, pe care îi am în Franța și care nu mă cunosc, vor avea într-o zi, posibilitatea, nu numai să mă răzbune, ceea ce este prea puțin, ci să consacre la lucruri generoase și utile enorma avere, adunată de strămoșii tăi și care se află în Cuferele Sacre... Nici unul din Chipawi, nu cunoaște secretul. Numai noi știm unde se află. Chiar dacă vom fi torturați, nici unul nu va vorbi. Cât privește copii, ei nu știu nimic. Și pe urmă Chipawii nu torturează, copiii și nu-i ucide. Când sunt învingători față de o trupă de fețe-palide și dacă printre ei se află și copii îi iau în orașele lor și îi cresc cu multa grijă pentru a face războinici din ei. Deci dacă, precum ai spus adineaori, suntem în mâinile Marelui Spirit, e totuși datoria mea ca să iau toate măsurile ca secretul cuferelor de fier să nu fie pierdut. Dacă noaptea aceasta suntem atacați, Zandum, mai întâi te vei lupta și tu. Dar din momentul când ochiul tău, neînșelător va vedea că totul e pierdut pentru noi, te vei retrage și vei fugi. Da, vei fugi spre malul lui Hudson. Vei găsi acolo oameni albi, le vei cere să-ți arate drumul spre Quebec și în acel oraș te vei informa, de *wigwamul* (locuința) unui om care se numește Albany! Reține acest nume, Zandum.

Indianul dădu din cap și murmură:

— Quebec... Albany.

Imediat Celestin continuă;

— Acestui Albany îi vei remite tubul de aramă. Vei accepta ceea ce îți va da și apoi vei fi liber să-ți urmezi destinul... Vei face lucrul acesta Zandum?

— Îl voi face stăpâne.

— Bine, te las atunci mai departe să veghezi. Mai târziu Jack va veni să te schimbe. Atunci vei coborî și-ți voi da tubul de aramă.

— Masa e gata anunță vocea tinerească a Luciei.

— Bine, fata mea, iată că sosesc, zise Lion care sări jos din copac, de pe ultima cracă pe care se afla.

Masa consta dintr-un pătrat de pânză cernită întinsă, chiar pe pământ. Comensalii aveau dreptul la o farfurie de tablă, o lingură și o furculiță. Fiecare mai avea un cuțit cu lama lungă.

Toți se lăsară în paza sigură a lui Zandum și începură să mănânce. După ce terminară supa în care sfărâmară câțiva biscuiți uscați, veni rândul bucăților de carne fripte, care fură împărțite în șase bucăți, cea a indianului fiind pusă de-o parte. Desert nu era. Drept băutură apa de la izvorî amestecată pentru oameni cu puțin alcool...

După ce masa fu terminată, Celestin Lion zise copiilor:

— Pierre, Lucia, vă veți retrace acum în căruță și vă veți culca... Măine etapa fi grea și lungă... Dacă vom putea merge cât sper, vom ajunge prin regiuni populate de vânătorii de blănuri, așa că Chipawii nu vor mai îndrăzni să ne urmărească.

— Dar, bunicule, zise Pierre, nu crezi că vom fi atacați noaptea aceasta?

— Nu știu nimic, copilul meu. Ceea ce se va petrece noaptea aceasta numai voința lui D-zeu o știe, voință care pentru noi este un mister!...

— Oh! Bunicule! exclamă Lucia dacă va fi vreo primejdie, sper că Pierre și cu mine nu vom sta deoparte. De altfel prima detunătura ne va deștepta.

— Ei! Ei! Lucia, încetează! zise Lion în glumă. Dacă Chipawii ne atacă noaptea, Pierre și cu tine rămâneți în căruță. Vă autorizez însă să trageți și voi, ridicând puțin pânza; dar să băgați bine de seamă, ca să nu vă arătați prea mult.

— Haideți, îmbrățișați-mă copii și duceți-vă imediat la culcare.

Pierre și Lucia îmbrățișară cu dragoste pe bunicul lor, care îi strânse la piept, fără să arate însă, bănuielele grozave de care era cuprins.

Da, bănuiele grozave, nu în ceea ce privea persoana lui, care; de mult era obișnuită să riște moartea, ci relative la Pierre și Lucia pentru care toate la ora aceia erau amenințătoare!...

Și în timp ce fratele și sora se retrăgeau în căruță, Celestin Lion se gândea la ceilalți doi nepoți ai lui, Jean Paul Leonec și Antonin Roscos, care ignorau rudenția lor, trăiau în Franța și care, dacă Chipawii atacau și erau învingători, vor fi chemați într-o zi să vină în ajutorul lui Pierre și al Luciei și să caute să descopere marea Comoară a Indienilor care se afla în cuferele de fier.

(Va urma)

Sfârșitul primei fascicule.

A doua fascicolă din COMOARA PIEILOR-ROȘII va apare
Sâmbăta viitoare și se va numi OFENSIVA CHIPAWILOR.

CUPRINS

CAPITOLUL I SPRE SUD SAU SPRE NORD!.....	3
CAPITOLUL II O PLECARE ÎN TROMBA.....	7
CAPITOLUL III CARAVANA URMĂRITĂ.....	12
CAPITOLUL IV CHIPAVII.....	17
CUPRINS.....	24

Colecția romanelor de aventuri

„Broscoiul“

a lansat o nouă și senzațională carte

NOROCUL SPANZURATULUI

de George Hawkins

un roman de acțiune, cu întâmplări pline de
mister și neprevăzut, care te captivează dela
primele rânduri.

Cereți la toate chioșcurile

Colecția „Broscoul“

No. 2 **Norocul spânzuratului**

În aceeași colecție a mai apărut

No. 1 **Pericolul roșu**

de Sam Davis Fox

Sub tipar :

No. 3 **Diavolul sângeros**

de Edgar Rice Burroughs (autorul lui Tarzan)

